

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. XXIX. An & quomodo molestijs, quæ afferuntur; & malis, quæ infliguntur, Spiritus humani à Dæmonibus distinguantur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

nes) à *Dæmonibus* distinguit. Quid ita? Quia *Dæmonibus*, vt aliquod sibi bonum petant, non conuenit: & si petunt; simulatè, non verè petunt. Verùm de hoc, posterius Capite quadragesimo.

CAP. XXIX.

An, & quomodo molestijs, quæ afferuntur: & malis, quæ inferuntur, Spiritibus auctoribus: possint distingui humani Spiritus à Spiritibus Dæmoniorum.

1. **F**acilè aliquis in illam sententiam concesserit, vt ex *malis & molestijs*, quæ à Spiritibus afferuntur, nullum putet discrimen, quo humani à *Dæmonum* distinguantur, posse deprehendi: Non solùm idcirco, quòd tam humani, quàm *Dæmonum* possint esse molesti; verùm etiam, quòd vtrique magna aliquando mala & detrimenta attulerint.

2. *Sunt molesti, sine vlla corporis læsione, Dæmonum Spiritus*. Res est clara quotidianis exemplis: & si vetera postulantur; probant inter alios, Spiritus, qui, in Scotia, arcem Sterlingi, gemitibus horridam reddiderunt. de quibus cap. 1. Sunt quoque, sine vlla corporis læsione, molesti *Spiritus humani*. vt probat Cleonica Byzantinæ virginis Spiritus; qui sola sua præsentia grauis fuit Pausaniæ Spartanorum Regi. quemadmodum dictum eodem primo; Cap.

3. *Influxerunt vulnere a Dæmonum Spiritus*. Expertæ sunt hoc, & suo malo probant, Virgines Verretensis Monasterij: & qui ex fodina Georgiana sublatus est operarius. de quibus l. cap. Et *humanos Spiritus* infligere posse, atque ad eò infligere; probat Spiritus matris Neronis; qui, vt Suetonius loquitur, aliquando *verberibus furiarum in ipsum sauijt*. Confirmant idem exempla Petri Apostolorum Principis, & B. Virginis Matris. De Petro refert Beda, lib. 2. cap. 6. historiarum Anglorum, quòd Laurentium Cantuariensem Episcopum, à grege tenero, & Christo recens initiato, fugam meditantem, nocte flagellis ceciderit. De Virgine Matre Nicephorus, lib. 18. cap. 33. quòd impio cuidam hospiti dormienti astiterit; verbis primum perstrinxerit; deinde vimine eius genua, circumcirca velut exarsans, circumscripserit; ille verò à somno excitatus, à reliquo corpore disrupta inuenerit: & iustum Dei iudicium, non oris solùm testimonio, sed corporis quoque habitu promulgauerit.

4. *Attulerunt mortem Dæmones*. exemplo sunt illi, de quibus l. cap. duo

duodecim, quos Annebergicus Spiritus vno flatu interemit. Et si mortem non attulerunt; posse afferre *humanos Spiritus*, docent exempla sanctorum hominum (quorum Spiritus quidni possent, quod ipsi?) exempla, inquam, Petri Apostoli; qui mortis Ananix & Saphirax: Elizx, qui quinquagenariorum; Elisxi, qui puerorum quadraginta duorum auctores fuerunt. Act. 5. 4. Reg. 1. 4. Reg. 2. Sed ad rem magis faciunt duo, quæ adiungimus Exempla. Primū refert Gregorius Turonensis lib. 5. Historiæ Francorum cap. 5. his verbis: *Anno quinto Episcopatus sui* (loquitur de Pappolo, Episcopo Lingonienfi, qui gregis sibi commissi nullam curam gerebat) *sanctas dioceses & villas Ecclesie circuiret, quadam nocte dormienti illi apparuit vultu minaci B. Tetricus* (Tetricus hic Pappolum in Episcopatu præcessit, & officio boni Episcopi egregiè erat perfractus). *Cui ita. Quid tu, inquit, hic Pappole? ut quid sedem meam polluis? ut quid oues mihi creditas dispergis? Cedo loco. relinque sedem. abscede longius à regione. Et hæc dicens, virgam, quam habebat in manu, pectori eius, cum ictu valido impulit. In quo ille euigilans, dum cogitat quid hæc esset, fixè in loco desigitur, ac dolore maximo cruciatur. abhorret cibum potumq; & mortem iam sibi proximam præstolat. Quid plura? Tertio die, cum sanguinem ore proijceret, expirauit.* Hæc Gregorius, & post Gregorium Baronius An. C. 552. Alterum huic haud ita multum ablimile refert Ioannes Nauclerus, generat. 34. Vdo quidam Magdeburgensis fuit Episcopus; qui cum cura Episcopatus deposita, totus libidini, cum Deo consecrata virgine vacaret, primū hac voce (Cessa de ludo, lusisti iam satis Vdo) ut desistat admonetur: deinde vbi peccatum peccato iungit, de latere concumbentis secum scorti detrahitur. adducitur mox in sanctorum, qui in choro Ecclesie S. Mauritij confidere viti sunt, consilium: accusatur apud Filium à Virgine Matre: damnatur capitis: à Pugile decollatur. Rem totam, prout oculis conspexit narravit Fredericus quidam eiusdem Ecclesie Canonicus: factique testimonium hodie præbet cruor Vdonis in marmore candido exceptus.

Incommodarunt bonis fortuna Demones. Iob id suo magno, sed tamen felici, malo didicit. Experti sunt idem ab infestante Spiritu Bingenfes plurimiq; alij, quorum i. ca. meminimus. Et quidni possint *Spiritus humani* idem in bona externa, quod valent in bona corporis? in corpora ipsa?

Hæc à nobis allata, in præsentia argumento, difficilem faciunt inter Spiritus diiudicationem. Et fortè non errauerit, qui mala nulla esse crediderit, quæ nunc non à Demonibus afferantur; nunc

non ab humanis Spiritibus, si non omnibus, saltem ab aliquibus.

7. Interim tamen saluo melius sentientium iudicio, et hinc ali-
quod discrimen accipi posse; & esse quadam mala, quæ Spiritus distin-
guant, existimarem. Quæ illa? quæ videlicet, non ab hominum Spi-
ritibus afferuntur; sed à Dæmonibus: quæ ob id, quia Dæmonum
propria sunt, hoc ipso demonstrabunt & arguent Dæmones, non
humanos Spiritus; quia ipsorum authores Dæmones sunt; nō hu-
mani Spiritus.

8. Quocirca hic modus cognoscendi, & distinguendi Spiritus
contrarius est illi, qui, Capitibus præcedentibus, explicatus est.
Ibi demonstratum est ex iis, quæ conueniunt tantum humanis
Spiritibus, humanos cognosci, & à Dæmonibus distingui: hinc ex
iis, quæ dæmonibus tantum conueniunt, cognosci & distingui
Spiritus Dæmoniorum ab humanis docebitur.

9. Principio igitur Dæmones crediderim illos Spiritus, qui mortis ho-
minum sunt authores. Certè hos mortem posse afferre, dubium non
est. Non est potestas, quæ comparetur eis, Iob 41. Dubium quoque non
est, ipsos hominum mortem desiderare. Probat hoc implacabile o-
dium, quo genus humanum prosequuntur. Sic certum est re ipsa
mortem aliquando attulisse. Exempla huius plurima sunt. Quod
verò soli afferant, & conditio mali, quod morte affertur, videtur
postulare: & ipsorum Dæmonum officium.

10. Mors malum graue est: nec, nisi Dei singulari prouidentia, à
Spiritibus affertur. At diuina prouidentia, quemadmodum non per
se ipsam res administrat, ita neque administrat per quasuis creaturas.
Habet administratorios Spiritus, Angelos, in similibus officiis: per
Angelos igitur, quando ita expedire iudicauerit, mortem infliget.

11. Quòd si conditionem Spirituum humanorum attendamus, cla-
rius quod diximus, intelligemus. An fortè purgandis propositum
est, ut interimant? Nequaquam. Ut prodesse per se non quærunt; ita
nec nocere. Suam tantum causam agunt. suum quærunt bonum
priuatum. An propositum damnatis? At ut velint maximè, fortè
tamen per vires non semper ut afferri videmus, afferre poterunt:
& ut possint, quia tamen non adsunt viuentibus, ut diuinæ iustitiæ
sint administri, (hoc officium Angelorum est) non per ipsos, si
quando affertur, mors afferri dici debet.

12. Quod si quandoque Spiritus humani mortem intulisse leguntur,
illos ego nō autoprofopos, sed specietenus tantum humanos dixe-
rim. Dixerim Angelos (nunc bonos, nunc malos) qui formas cer-
tas hominum finxerint; reuera autem Augelici spiritus fuerint.

Nec est

Nec est, quod quis hinc mihi beatorum hominum Spiritus
 obiciat, qui mortis viventibus fuerint per seipfos authores. 15.
 Primum enim, qui illi? siue, quorum Spiritus fuerunt? deinde vt
 illi iutulerint; nostra tamen non eueritur assertio: quoniam non
 de felicibus; sed miseris quaestio hinc est. Quid quod forsitan, non
 malè negetur beatorum Spiritus per se mortem intulisse? Quem-
 admodum enim, teste B. Augustino, lib. de Cura pro mortuis, etiam
 ipsi autoprofopos personaliter praesentes saepe non sunt, vbi praes-
 entes videntur; ita saepe mortem per se non afferunt, vbi mortem
 iudicantur afferre.

Ministerio bonorum Angelorum saepe forsitan hoc fit, qui 14.
 Sanctorum hominum imagines exhibent. Illi saepe mortem infe-
 runt, idque sub Sanctorum Imaginibus & forma, ita Deo dispo-
 nente: vt etiam ex his Imaginibus colligant mortales, quo in ho-
 nore habendi sint, quos Deus in caelestis Hierusalem ciues assu-
 mit, & cohæredes vult esse Vnigeniti sui dilecti Filij.

Hoc vnum itaque *malorum*, quod Dæmoniorum Spiritus di- 15.
 stinguit ab humanis. An hoc solum? Addideto illi *Vulnera*, atque,
 quæ ad mortem tendunt, *grauia verbera*. Quicumque Spiritus ho-
 rum causa sunt, produnt forsitan se non *personaliter* esse humanos;
 sed Dæmoniorum Spiritus.

Nec opus multis est pro Assertionis huius confirmatione. Quæ 16.
 probant mortes & clades Dæmonibus authoribus fieri; probant
 vulnera atque verbera ab ipsis proficisci. Ad proprium hæc offi-
 cium in *nostris hisce infestationibus*, pertinent Dæmonum. A fine, qui
 Spiritibus humanis, in suis apparitionibus, & infestationibus pro-
 positus est, sunt aliena.

Sic *ingentia damna, quæ fortunis & bonis externis viuentium infe-* 17.
rentur, Demones indicant. Non ob dictas tantum rationes: verum
 etiam propterea, quod persæpe hæc humanis viribus procurari
 nequeant. Non tantæ vires humanis Spiritibus, vt magna damna,
 quæ quandoque per Spiritus afferuntur, ipsis authoribus fiant.
 Sæpe etiam quamuis leuia sint, iis tamen mediis & rationibus
 procurantur, quæ in humanorum Spirituum non sunt potestate,
 vt sunt excitati venti, ignes, &c.

CAP.